

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
3. marts 1993^{*}

I sag T-58/91,

Dierk Booss, tjenestemand ved Kommissionens for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, og

Robert Caspar Fischer, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Rhode-St-Genèse (Belgien),

ved advokat E. Lebrun under den mundtlige forhandling, og ved advokat E. Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk rådgiver G. Valsesia, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvorunder der er nedlagt påstand om annullation af sagsøgtes beslutninger af henholdsvis 4. juli og 11. juli 1990 vedrørende to stillinger i lønklasse A2 i Generaldirektoratet »Fiskeri« samt af sagsøgtes afgørelse af 24. april 1991 om afvisning af sagsøgernes klage,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og A. Saggio,

^{*} Processprog: fransk.

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. oktober 1992,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- 1 Sagsøgerne var i 1990 rådgivere i lønklasse A3 ved Kommissionens Juridiske Tjeneste og havde siden 1984 været tilknyttet gruppen »Landbrug og Fiskeri«. Booss er tysk statsborger. Fischer, der er nederlandsk statsborger, er i mellemtiden blevet udnævnt til ledende juridisk rådgiver i lønklasse A2 ved Kommissionens Juridiske Tjeneste.
- 2 Den 30. maj 1990 ændrede Kommissionen organisationsplanen for Generaldirektorat XIV, Fiskeri (herefter benævnt »GD XIV«) og bekendtgjorde tre meddelelser om ledige stillinger, der alle indebar ansættelse som direktør i dette generaldirektorat.
- 3 Meddelelsen om ledig stilling KOM/47/90 vedrørende Direktorat B, »Eksterne Ressourcer og Markeder« (herefter benævnt »Direktorat B«), indeholdt følgende stillingsbeskrivelse:

»Varetagelse af ledelsen og samordningen af arbejdet i de enheder, som har at gøre med forhandling af fiskeriaftaler med tredjelande og markedspolitikken inden for fiskeriet.«

De krævede kvalifikationer var:

»Indgående kendskab til fiskeripolitikken og de internationale forbindelser på området.«

- 4 Meddelelsen om ledig stilling KOM/49/90 vedrørende Direktorat D, »Strukturer« (herefter benævnt »Direktorat D«), indeholdt følgende stillingsbeskrivelse:

»Varetagelse af ledelsen og samordningen af arbejdet i de enheder, der har med strukturpolitikken for fiskeriet at gøre.«

De krævede kvalifikationer var:

»Indgående kendskab til fiskeripolitikken.«

- 5 Disse to meddelelser om ledige stillinger samt en tredje meddelelse, KOM/48/90, vedrørende Direktorat C, »Interne Ressourcer og Bevaringspolitik« (herefter benævnt »Direktorat C«), blev offentliggjort den 11. juni 1990. De skulle gøre det muligt at undersøge mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for Kommissionen. Sideløbende hermed iværksattes en undersøgelse i de øvrige fællesskabsinstitutioner i medfør af artikel 29, stk. 1, litra c), i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«).
- 6 Efter offentliggørelsen af meddelelsen om ledig stilling KOM/47/90 vedrørende Direktorat B indgav de to sagsøgere samt tre andre tjenestemænd i lønklasse A3 ved Kommissionen, S., M. og V. D., ansøgninger. Ved udløbet af ansøgningsfristen havde V. D. endnu ikke den fornødne anciennitet i lønklassen til at kunne forfremmes. Som følge heraf blev alene de fire andre ansøgninger forelagt Det Rådgivende Udnævnelsesudvalg (herefter benævnt »det rådgivende udvalg«). I henhold til meddelelsen om ledig stilling KOM/49/90 vedrørende Direktorat D indkom alene to ansøgninger, nemlig fra sagsøgerne. I henhold til meddelelsen om ledig stilling KOM/48/90 vedrørende Direktorat C indkom tre ansøgninger, nemlig fra sagsøgerne og en tredje ansøger, B.

- 7 Der indkom ingen ansøgninger i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c).
- 8 Den 28. juni 1990 afgav det rådgivende udvalg tre udtalelser, som hver især vedrørte ansøgningerne til de tre ledige stillinger, der var opslået. Udtalelse nr. 68/90 vedrørende de fire ansøgninger om stillingen som direktør for Direktorat B afsluttes således: »Som resultat af sit arbejde er udvalget nået til den konklusion, at ingen af ansøgerne besidder alle de krævede kundskaber og kvalifikationer.« Udtalelse nr. 70/90 vedrørende de to ansøgninger til stillingen som direktør for Direktorat D slutter med samme konklusion. I udtalelse nr. 69/90 vedrørende meddelelse om ledig stilling KOM/48/90 tager udvalget til efterretning, at B. samme dag har tilbagekaldt sin ansøgning. Udtalelsen slutter i øvrigt på samme måde som ovenfor med ordene: »Som resultat af sit arbejde er udvalget nået til den konklusion, at ingen af ansøgerne besidder alle de krævede kundskaber og kvalifikationer.«
- 9 Den 4. juli 1990 gennemgik Kommissionen ansøgningerne. Ifølge det særlige referat nr. 1019 fra mødet foretog Kommissionen, efter at have taget de tre udtalelser fra det rådgivende udvalg til efterretning, en sammenlignende undersøgelse af ansøgernes fortjenester med henblik på hver enkelt af de stillinger, der skulle besættes. »Efter ligeledes at have gennemgået udtalelserne om hver enkelt ansøgers indsats og adfærd i tjenesten«, konstaterede Kommissionen i samtlige tre tilfælde, at »ingen af ansøgerne har alle de krævede kundskaber og kvalifikationer«. Som følge heraf besluttede den ikke at besætte de ledige stillinger i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten og »gå videre til en af de følgende faser i proceduren«.
- 10 Efter mødet i Kommissionen samledes det rådgivende udvalg endnu samme dag, nemlig den 4. juli 1990. Ifølge udvalgets udtalelse nr. 73/90 af samme dato havde udvalget »efter Kommissionens beslutning af 4. juli 1990 besluttet at indkalde andre ansøgninger«, nemlig to ansøgninger vedrørende den ledige stilling i Direktorat B, dvs. den, som beklædes af Manuel Arnal Monreal, professor i nationaløkonomi ved Zaragoza Universitet, og den, der beklædes af V. D., som i mellemtiden var blevet egnet til forfremmelse. Udvalget »tog« ansøgernes kvalifikationer »til efterretning« og forelagde ansøgningerne for Kommissionen.

- 11 For så vidt angår den ledige stilling i Direktorat D gennemgik det rådgivende udvalg, efter ligeledes i sin udtalelse nr. 74/90 at have henvist til Kommissionens beslutning af samme dato om indkaldelse af ansøgninger udefra, den af Emilio Mastracchio indgivne ansøgning, der var den eneste. Mastracchio var tjenestemand i lønklasse A3 ved Kommissionen, men havde ikke den anciennitet, som krævedes for forfremmelse. Udvalgets tog ansøgerens kvalifikationer »til efterretning« og forelagde hans ansøgning for Kommissionen.

- 12 For så vidt angår den ledige stilling i Direktorat C var der kun indkommet ansøgning fra L., der var direktør for Afdelingen Levende Ressourcer i IFREMER-centret i Paris. I sin udtalelse nr. 75/90 tog udvalget ansøgerens kvalifikationer »til efterretning« og forelagde ansøgningen for Kommissionen.

- 13 Den 11. juli 1990 gennemgik Kommissionen på ny spørgsmålene i forbindelse med besættelsen af de tre stillinger. Ifølge særligt referat nr. 1020 fra mødet besluttede den ikke at gennemføre interne udvælgelsesprøver. Den bemærkede, at der ikke var indkommet nogen ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra c), og tog de tre udtalelser af 4. juli fra det rådgivende udvalg til efterretning. For så vidt angik stillingen i Direktorat B besluttede Kommissionen — efter at have foretaget en sammenligning af de to ansøgere, nemlig Manuel Arnal Monreal's og V. D.'s, kvalifikationer og fortjenester — at udnævne Manuel Arnal Monreal i medfør af artikel 29, stk. 2, i vedtægten. Ligeledes udnævntes den eneste ansøger, nemlig Emilio Mastracchio, i stillingen som direktør for Direktorat D. For så vidt angår stillingen i Direktorat C besluttede Kommissionen, efter at have gennemgået den eneste ansøgers, nemlig L.'s, kvalifikationer og fortjenester, ligeledes at udnævne ham i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 2. De tre udnævnelser blev offentliggjort for Kommissionens personale den 18. juli 1990 ved »Meddelelser fra administrationen« nr. 32/90. Senere underrettede den sagsøgte institution sagsøgerne på forskellige datoer om, at ansættelsesmyndigheden ikke havde kunnet imødekomme deres ansøgninger til de pågældende stillinger.

- 14 Den 18. oktober 1990 indgav sagsøgerne klage til ansættelsesmyndigheden over udnævnelsen af Manuel Arnal Monreal i Direktorat B og udnævnelsen af Emilio Mastracchio i Direktorat D. Sagsøgerne gav i klagen udtryk for tvivl med hensyn

til de anfægtede beslutningers lovlighed. De gav udtryk for, at der forelå overtrædelse af artikel 29, stk. 1, og artikel 45, stk. 1, i vedtægten samt en fordrejning af proceduren, idet de gjorde gældende, at den i sagen fulgte fremgangsmåde lod formode, at de udvalgte ansøgere allerede var blevet udpeget i den første fase i proceduren, og at meddelelsen om den ledige stilling var blevet offentliggjort i den hensigt ikke at foretage nogen udnævnelse i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten. De tilføjede, at ingen af de valgte ansøgere havde det indgående kendskab til fiskeripolitikken, som krævedes i meddelelserne om de ledige stillinger, og krævede, for bedre at kunne varetage deres rettigheder i henhold til vedtægten, yderligere oplysninger og adgang til at gennemse dokumenterne vedrørende de fulgte ansættelsesprocedurer.

- 15 Den 3. maj 1991 viderebragte Kommissionens generaldirektør for personaleforhold sagsøgerne en afgørelse truffet af Kommissionen den 24. april 1991 vedrørende deres klage. Kommissionen svarede, at de udnævnelser, der var foretaget i medfør af artikel 29, stk. 2, i vedtægten, ikke kunne anfægtes, idet der først var taget hensyn til de forskellige muligheder ifølge stk. 1 i samme artikel. Kommissionen gjorde gældende, at den har et vidt skøn inden for rammerne af vedtægtens artikel 29, og at dens afgørelse kun kunne anfægtes i tilfælde af en åbenbar fejl eller magtfordrejning. Kommissionen tilføjede, at sagsøgernes opfattelse vedrørende de udnævnte ansøgere ikke var tilstrækkeligt dokumenteret, og at den ikke så sig i stand til at give klagerne medhold.

Retsforhandlinger

- 16 Under disse omstændigheder har sagsøgerne anlagt nærværende sag, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 5. august 1991.
- 17 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Retten har dog opfordret Kommissionen til at besvare visse spørgsmål og fremlægge visse dokumenter. Den 22. september 1992 fremlagde Kommissionen sagsmapperne vedrørende besættel-

sen af de tre stillinger, herunder korrespondancen vedrørende de af Arnal Monreal, Mastracchio og L. indgivne ansøgninger samt Mastracchio's personlige sagsmappe. Følgeskrivelsen henviser desuden til kontakter med Arnal Monreal, som skulle have fundet sted i begyndelsen af juni 1990, og tillige nævnes et notat af 20. juni 1990, hvori Mastracchio havde tilkendegivet sin interesse for stillingen i Direktorat D.

- 18 Ved Rettens beslutning af 18. september 1992 blev den refererende dommer overført til Fjerde Afdeling, hvortil sagen følgelig blev henvist.
- 19 Den mundtlige forhandling fandt sted den 28. oktober 1992. Parterne afgav indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten. Sagsøgerne fremlagde ordlyden af en meddelelse om ledig stilling, der var blevet offentliggjort i 1992 med henblik på besættelse af stillingen som direktør for Direktorat A («Generelle og Budgetmæssige Anliggender«).
- 20 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold.
 - Sagsøgtes beslutninger af 4. juli 1990 om ikke at besætte stillingerne i lønklasse A2 som direktør i GD XIV, henholdsvis Direktorat B og Direktorat D, og at gå videre til en følgende fase i proceduren annulleres.
 - Sagsøgtes beslutninger af 11. juli 1990 om at udnævne Manuel Arnal Monreal og Emilio Mastracchio som direktører i GD XIV, henholdsvis for Direktorat D og for Direktorat D, annulleres.
 - Afgørelserne om at afvise den af sagsøgerne den 18. oktober 1990 indgivne klage, der blev meddelt dem ved skrivelser af 3. maj 1991, annulleres.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

21 I svarskriftet har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

I duplikken har Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse for samtlige de af sagsøgerne fremsatte klagepunkter mod ansættelsesmyndighedens beslutning om ikke at imødekomme deres ansøgninger til de ledige stillinger.

— Afvisning af de af sagsøgerne fremførte anbringender om annullation af udnævnelsen af andre ansøgere til disse stillinger på grund af manglende retlig interesse, idet ansøgerne ikke selv med rette kunne gøre krav på at få disse, subsidiært frifindelse med hensyn til de nævnte anbringender.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale deres egne sagsomkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

22 Kommissionen har for det første gjort gældende, at en sag kun kan anlægges af en tjenestemand i hans egen interesse og på hans egne vegne. Følgelig bør denne sag afvises, for så vidt den angår afvisning af andre ansøgninger end sagsøgernes. For det andet har Kommissionen gjort gældende, at visse af de anbringender, der

påberåbes af sagsøgerne, i det mindste delvis ikke vil kunne påkendes, idet de ikke er blevet gjort gældende i den administrative fase og ej heller på anden måde præciseret i stævningen. For det tredje har Kommissionen fremført, at sagsøgerne, da de ikke opfylder betingelserne for selv at blive udnævnt til de i sagen omhandlede stillinger, ikke kan lide skade ved, at en anden ansøger udnævnes (jf. Domstolens dom af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo mod Parlamentet, Sml. s. 2323, og Rettens dom af 13.12.1990, forenede sager T-160/89 og T-161/89, Kalavros mod Domstolen, Sml. II, s. 871). Som følge heraf bør alle sagsøgernes argumenter vedrørende den senere fase i proceduren til besættelse af de i sagen omhandlede stillinger i medfør af artikel 29, stk. 2, i vedtægten afvises fra påkendelse.

Rettens bemærkninger

- 23 For så vidt angår Kommissionens første argument skal det bemærkes, at sagen efter sagsøgernes påstande angår sagsøgtes beslutninger af 4. juli 1990 om ikke at besætte de to i sagen omhandlede stillinger. I replikken har sagsøgerne bl.a. gjort gældende, at de øvrige ansøgere, der blev udelukket den 4. juli 1990, ligeledes havde de kundskaber, som krævedes ifølge de pågældende meddelelser om ledige stillinger. Under disse omstændigheder må sagen betragtes som rettet mod samtlige de beslutninger, der blev vedtaget af Kommissionen den 4. juli 1990 angående besættelsen af de i sagen omhandlede stillinger. Det skal imidlertid bemærkes, at afvisningerne af ansøgningerne fra S. og M. ikke i forhold til sagsøgerne indebar noget bebyrdende element. Som følge heraf bør sagen afvises, for så vidt den angår de vedrørende disse ansøgninger trufne beslutninger.
- 24 For så vidt angår Kommissionens andet argument vedrørende indholdet af klagen og stævningen bør det fastslås, at spørgsmålet om indholdet er snævert forbundet med påkendelsen af sagens realitet. Som følge heraf vil det blive prøvet i forbindelse med de anbringender, hvorunder de hører i hvert enkelt tilfælde. Det samme gælder det tredje spørgsmål, som er rejst af Kommissionen, og som drejer sig om, hvorvidt ansøgerne selv opfyldte betingelserne for at blive udnævnt, og hvorvidt de følgelig har retlig interesse i annullation af de i sagen omhandlede udnævnelser (jf. Domstolens ovennævnte dom af 30.5.1984, sag 111/83, Picciolo, præmis 29). Følgelig vil sagen være at påkende i realiteten.

Realiteten

- 25 Til støtte for påstandene har sagsøgerne gjort to anbringender gældende. Det første går ud på tilsidesættelse af artikel 4 og 27, artikel 29, stk. 1 og 2, samt artikel 45 i vedtægten, mangler ved den fulgte procedure, tilsidesættelse af principperne om lighed og beskyttelse af den berettigede forventning samt magt- og procedurefor- drejning. Det andet anbringende angår begrundelsen for de anfægtede beslutninger.

Sagsøgernes første anbringende

— Parternes argumenter

— Beslutningerne om ikke at besætte de i sagen omhandlede stillinger ved for- fremmelse af sagsøgerne

- 26 Sagsøgerne har gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens konstatering af 4. juli 1990, hvorefter ingen af ansøgerne havde »samtlige de krævede kundskaber og kva- lifikationer«, er sket, uden at man retsgyldigt har undersøgt mulighederne for for- fremmelse til de i sagen omhandlede stillinger. I stævningen har sagsøgerne anført, at de har samtlige de kundskaber og kvalifikationer, der krævedes ifølge meddelel- sen om de ledige stillinger, idet de har tilføjet, at sagsøgeren Booss har været for- mand for »International Convention for the North Atlantic Fisheries«. Beslutnin- gerne af 4. juli 1990 om at udelukke sagsøgernes ansøgninger er derfor åbenbart ubegrundede.

- 27 I replikken gør sagsøgerne gældende, at de først fik kendskab til, at ansættelses- myndigheden havde foretaget denne konstatering — der i samtlige tilfælde er udtrykt ens som begrundelse for beslutningerne af 14. juli 1990 om ikke at besætte de i sagen omhandlede stillinger i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a) — ved læs- ningen af Kommissionens særlige referat nr. 1019, der er fremlagt som bilag sam- men med dens svarskrift. De blev ikke gjort bekendt med denne begrundelse i for- bindelse med meddelelsen om, at ansættelsesmyndigheden ikke havde kunnet imødekomme deres ansøgninger, og at den ej heller er omtalt i svaret på klagen. Som følge heraf er en eventuel beslutning i forhold til dem ikke blevet begrundet og ej heller lovligt meddelt dem. Yderligere har Kommissionen efter sagsøgernes opfattelse ikke den 4. juli 1990 vedtaget endelige beslutninger i forhold til dem (jf. præmis 39 nedenfor).

- 28 Ifølge sagsøgerne sluttede den i medfør af artikel 29, stk. 1, i vedtægten indledte procedure først den 11. juli 1990, hvor Kommissionen konstaterede, at der ikke var indgivet ansøgninger i medfør af artikel 29, stk. 1, litra c), og besluttede ikke at gennemføre interne udvælgelsesprøver. Beslutningen af 4. juli 1990 om at gå videre til en følgende fase i proceduren omfattede derfor efter sagsøgernes opfattelse endnu ikke overgang til den i vedtægtens artikel 29, stk. 2, omhandlede procedure.
- 29 Subsidiært har sagsøgerne gjort gældende, at beslutningen af 4. juli 1990 om »at gå videre til en følgende fase i proceduren« ikke indeholdt de grunde, som var nødvendige for at træffe en beslutning om at indlede en anden procedure end at gennemføre en udvælgelsesprøve. I denne beslutning skulle det nemlig tilkendegives, om interne ansøgere skulle sammenlignes med eksterne ansøgere, idet en eventuel udelukkelse af de førstnævnte frembød den risiko for institutionen, at den ikke udnævnte den bedste ansøger, og for de interne ansøgere en risiko for at blive forskelsbehandlet i forhold til eksterne ansøgere. Men beslutningen af 4. juli 1990 gav ikke noget svar på dette spørgsmål. Yderligere har Kommissionen undladt at afgøre, om tjenestemænd, der ikke opfylder betingelserne for forfremmelse, kunne indgive ansøgninger inden for rammerne af den i vedtægtens artikel 29, stk. 2 omhandlede procedure. Den har ej heller fastlagt, fra hvilken eller hvilke(n) kategori(er) de ansøgninger skulle hidrøre, som kunne komme i betragtning inden for rammerne af denne procedure, og ej heller hvorledes disse ansøgninger skulle indkaldes (ved offentliggørelse eller anden form for meddelelse, der ikke bevirkede forskelsbehandling). Ifølge sagsøgerne er det uomgængeligt nødvendigt at iagttage sådanne forhold, for at en beslutning om at indlede en ansættelsesprocedure på anden måde end gennem udvælgelsesprøve kan være lovlig.
- 30 For så vidt angår ansættelse i stillinger i lønklasse A1 og A2 har Kommissionen indledningsvis bemærket, at vedtægtens forfattere har ønsket at overlade ansættelsesmyndigheden en vidtstrakt kompetence til at skønne, idet der ikke er fastsat nogen betingelser for dens udøvelse. Som følge heraf har institutionerne fuld frihed med hensyn til valget af de mest hensigtsmæssige midler med henblik på besættelse af disse stillinger.
- 31 For så vidt særlig angår stillingen i Direktorat B har Kommissionen i duplikken gjort gældende, at der i »offentliggørelsen i kort form« af meddelelsen om den ledige stilling lagdes vægt på de mindstekvalifikationer, der krævedes for indgivelse af ansøgninger til denne stilling. Disse kvalifikationer angik både »kundskaber og

erfaringer/færdigheder i forbindelse med de opgaver, som skulle udføres« (jf. s. 1 i meddelelsen om den ledige stilling), og særlige kundskaber i ledelse og samordning af arbejdet i de pågældende enheder (jf. s. 2 i meddelelsen om den ledige stilling).

- 32 Ifølge Kommissionen fremgår det af denne offentliggørelse af meddelelsen om den ledige stilling, at det pågældende arbejde omfattede to former for kompetence med henblik på både at dække forhandlinger om handelsaftaler med tredjelande og den politiske ledelse af markeder i forbindelse med fiskeri. I betragtning af disse to former for aktivitet var stillingen hovedsagelig tiltænkt ansøgere med økonomisk uddannelse. Selv om de juridiske og tekniske aspekter af de opgaver, der skal løses, kan være vigtige, er det nemlig åbenbart, at det økonomiske aspekt er det væsentligste. Ved udarbejdelsen af handelsaftaler skal disses virkninger i Fællesskabet nemlig vurderes på baggrund af det økonomiske vederlag, der tilbydes det pågældende tredjeland. Hver enkelt aftale skal således gøres til genstand for en detaljeret cost-benefit-analyse i Kommissionen. Det samme gælder markedspolitikken, som i det væsentlige omfatter fastsættelse af priser og styring af markeder på basis af de økonomiske analyser, der er snævert forbundet med dem. Af de anførte grunde var stillingen tiltænkt ansøgere, som havde en »markant profil som økonom«, idet denne kvalifikation ligger underforstået i beskaffenheden af de opgaver, der skal varetages. Kommissionen erkender ganske vist, at der ligeledes krævedes kundskaber på det fiskeripolitiske område og internationale forbindelser ifølge de særlige betingelser, men det økonomiske element indgik dog som en uadskillelig og uundværlig bestanddel i de kundskaber, som lederen af Direktorat B skulle besidde.
- 33 Blandt de fire ansøgere, der var egnet til forfremmelse, var der ifølge Kommissionen ingen med denne kvalifikation. S. var uddannet som diplomat, M. havde en filosofisk og politisk uddannelse. Sagsøgerne er jurister. Det var grunden til, at det rådgivende udvalg den 28. juni 1990 fandt, at ingen af ansøgerne havde samtlige de krævede kundskaber og kvalifikationer.
- 34 Kommissionen forklarer, at den på sit møde som samlet kollegium den 4. juli 1990 foretog en sammenlignende undersøgelse af ansøgningerne og konstaterede, at ingen af ansøgerne havde samtlige de krævede kundskaber og kvalifikationer. Ifølge

referatet fra mødet synes der at have hersket nogen tvivl vedrørende M. (der er britisk statsborger), idet han havde den mest markante profil som økonom — blandt de pågældende fire ansøgere. Hans ansøgning blev ikke imødekommet, fordi hans egnethed på dette område ikke blev skønnet tilstrækkelig, og fordi »geografiske betragtninger« talte imod, at han blev forfremmet. Den eneste siddende direktør i GD XIV var jo også britisk statsborger, og udnævnelsen af endnu en brite til direktør ville have røkket alvorligt ved den geografiske ligevægt inden for fiskerisektoren.

- 35 For så vidt angår stillingen i Direktorat D gentager Kommissionen i duplikken, at »offentliggørelsen i kort form« af meddelelsen om den ledige stilling lagde vægt på mindstekvalifikationer, der krævedes for indgivelse af ansøgning om stillingen. Disse kvalifikationer dækkede både »kundskaber og erfaringer/egnethed« i forbindelse med de opgaver, som skulle udføres (jf. s. 1 i meddelelsen om den ledige stilling), og særlige kundskaber vedrørende ledelse og samordning af arbejdet i de pågældende enheder (jf. s. 2 i meddelelsen om den ledige stilling).
- 36 Ifølge Kommissionen fremgår det af nævnte offentliggørelse af meddelelsen om den ledige stilling, at den krævede kompetence inden for »strukturpolitikken«. I kraft af sin profil var også denne stilling i det væsentlige tiltænkt ansøgere, der havde en »økonomisk uddannelse«. Fiskeristrukturpolitikken bygger i det væsentlige på interventionsforanstaltninger og ledsagende foranstaltninger af socio-økonomisk art. En økonomisk kvalifikation var således aldeles nødvendig, men ingen af ansøgerne havde den. Det var grunden til, at det rådgivende udvalg den 28. juni 1990 fandt, at de to ansøgere ikke havde samtlige de krævede kundskaber og kvalifikationer, og at den samlede Kommission på sit møde den 4. juli 1990 kom til samme resultat.
- 37 Som følge heraf afsluttede Kommissionen den fase i proceduren, som var indledt i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), ved den 4. juli 1990 at konstatere, at ingen af ansøgerne havde samtlige de krævede kundskaber og kvalifikationer. Beslutningen af 4. juli 1990 om at gå videre til »en« senere fase i proceduren kunne — i betragtning af niveauet af de stillinger, der skulle besættes — kun forstås som en henvisning til vedtægtens artikel 29, stk. 2.

38 Kommissionen bestrider, at den har begået nogen åbenbar fejl i sit skøn over de faktiske forhold i sagen. Den gentager, at sagsøgerne ikke opfyldte en af de betingelser, der krævedes i meddelelsen om den ledige stilling, nemlig kundskaber og erfaringer/egnethed i forbindelse med de opgaver, som skulle løses. Proceduren i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), er således nøje blevet fulgt. Det rådgivende udvalg havde afgivet sine negative udtalelser den 28. juni 1990 efter at have gennemgået ansøgernes ansøgninger, og Kommissionen har ikke begået nogen åbenbar fejl ved at foretage sin egen vurdering den 4. juli 1990. Sagsøgernes henvisning til deres curriculum vitae er ikke i sig selv tilstrækkelig til at godtgøre, at Kommissionen har begået nogen sådan fejl.

— De af Kommissionen besluttede udnævnelser

39 Sagsøgerne har forklaret, at det rådgivende udvalg uden retsgyldig afslutning af den procedure, der var indledt i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, og således uden ansættelsesmyndighedens samtykke den 4. juli 1990 indledte den anden fase i den i artikel 29, stk. 2, omhandlede procedure ved at vedtage sine udtalelser. Dette forhold bevirker, at det rådgivende udvalgs udtalelser bliver ulovlige, og at de to beslutninger om udnævnelse, der blev truffet af ansættelsesmyndigheden den 11. juli 1990, som følge heraf er resultatet af mangelfulde procedurer. Ansættelsesmyndigheden har aldrig lovligt kunnet gå videre til den senere fase i proceduren, nemlig fasen i henhold til stk. 2, idet den ikke lovligt havde afsluttet den i artikel 29, stk. 1, litra a), omhandlede fase.

40 For så vidt angår de udtalelser, der blev vedtaget den 4. juli 1990 af det rådgivende udvalg, anfører sagsøgerne, at det valg, som faldt på Arnal Monreal, Mastracchio og V. D., blev truffet efter hemmelige og diskriminerende metoder, idet de interne ansøgere, som havde givet sig til kende under proceduren i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), tillige med de øvrige tjenestemænd, der kunne været blevet anset for egnede i tilfælde af udvælgelsesprøve, blev udelukket. Denne udvælgelse af ansøgere uden nogen form for offentlighed kan meget vel have afskåret ansættelsesmyndigheden fra at tage ansøgere i betragtning, som havde bedre egenskaber i henseende til kompetence, integritet og indsats. For så vidt angår de ansøgere, der var tjenestemænd, er disse vilkårlige metoder en overtrædelse af vedtægten, en form for forskelsbehandling og fordrejning af proceduren, idet det rådgivende udvalg kun ex officio tog V. D.'s ansøgning i betragtning, utvivlsomt for at mindske risikoen for indsigelse om forskelsbehandling.

- 41 Om ansættelsesmyndighedens beslutninger om udnævnelserne af 11. juli 1990 har sagsøgerne først og fremmest gjort gældende, at Kommissionen indledte proceduren i medfør af artikel 29, stk. 2, uden nogen form for offentliggørelse.
- 42 For så vidt angår de udnævnte, nemlig Arnal Monreal og Mastracchio, gør sagsøgerne gældende, at de uddrag af deres curriculum vitae, som blev offentliggjort af Kommissionen i oktober 1990, til forskel fra L.'s curriculum vitae ikke indeholdt noget, der omhandlede et langvarigt og indgående kendskab til fiskeripolitikken. Risikoen for udnævnelse af ikke kvalificerede ansøgere er herefter godtgjort under sagen.
- 43 Sagsøgerne har i replikken henvist til det mere detaljerede curriculum vitae for de pågældende ansøgere, som Kommissionen har fremlagt som bilag H til svarskriftet, og gjort gældende, at de to ansøgere i modsætning til, hvad Kommissionen hævder, ikke havde nogen særlig profil, der godtgør evner til at forvalte og lede en stor administrativ enhed. Udnævnelserne er således ulovlige, idet ansøgerne ikke opfyldte de krav, der var stillet i meddelelsen om den ledige stilling. Disse var imidlertid også bindende for ansættelsesmyndigheden inden for rammerne af proceduren i medfør af artikel 29, stk. 2.
- 44 Ved vedtagelsen af sine forskellige beslutninger har Kommissionen således den 11. juli 1990 lagt vægt på andre kriterier end dem, som den anvendte den 4. juli 1990. Proceduren i medfør af artikel 29, stk. 2, burde imidlertid af lighedsgrunde og i tjenestens interesse være foregået under de samme eller i hvert fald tilsvarende betingelser for eksterne ansøgere og ansøgere, der allerede var tjenestemænd eller ansatte.
- 45 Sagsøgerne lægger vægt på, at Kommissionen inden for rammerne af proceduren i medfør af stk. 2 burde have sammenlignet de eksterne ansøgere med de interne ansøgere, som allerede havde meldt sig. Ganske vist kan ansættelsesmyndigheden ifølge artikel 29, stk. 2, erstatte visse karakteristiske bestanddele for en udvælgelsesprøve med andre fremgangsmåder, den skønner mere hensigtsmæssige, men disse bør dog være i overensstemmelse med formålet med udvælgelsesprøven. Fremdeles findes der ifølge sagsøgerne ikke i vedtægten nogen udvælgelsesprøve,

der alene er åben for eksterne ansøgere (jf. Domstolens dom af 5.12.1974, sag 176/73, Van Belle mod Rådet, Sml. s. 1361, præmis 8). Det af Kommissionen hævdede synspunkt, hvorefter den kunne forbeholde anvendelsen af proceduren i medfør af artikel 29, stk. 2, for eksterne ansøgere alene, er således fejlagtigt. Under alle omstændigheder kunne ansættelsesmyndigheden ikke fra en sådan ansættelsesprocedure udelukke ansøgere, der havde givet sig til kende i den foregående fase i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a). Ansættelsesmyndighedens beslutning om ikke at udnævne en af de nævnte ansøgere ved afslutningen af denne første fase er således kun afslutningen på den undersøgelse med fortrinsret, som de pågældende ansøgere er berettigede til. Denne fortolkning af vedtægten følger af, at ansættelsesmyndigheden ifølge artikel 27 er forpligtet til at finde frem til de bedst kvalificerede ansøgere. Udelukkelse af de ansøgere, som ifølge artikel 29, stk. 1, litra a), har en vis prioritet under proceduren ifølge artikel 29, stk. 2, strider således mod formålet med enhver ansættelsesprocedure.

46 Kommissionen har bestridt, at der som påstået af sagsøgerne skulle være tale om mangler ved proceduren. Efter at have afsluttet anden fase i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), ved sine beslutninger af 4. juli 1990, besluttede den den 11. juli 1990 »officielt« ikke at gennemføre interne udvælgelsesprøver og bemærkede »udtrykkeligt«, at der ikke var indkommet nogen ansøgning i medfør af artikel 29, stk. 1, litra c), i vedtægten. Den i artikel 29, stk. 1, litra b), omhandlede procedure, nemlig en intern udvælgelsesprøve i institutionen, var blot en mulighed, som ansættelsesmyndigheden kunne overveje, men som ikke har nogen mening, når der ikke har vist sig nogen ansøger, der kan forfremmes. Som følge heraf er den normale rækkefølge i brugen af artikel 29, stk. 1, og artikel 29, stk. 2, ikke tilsidesat. Det rådgivende udvalg kunne således gyldigt vedtage sin udtalelse den 4. juli 1990. Kommissionen tilføjer, at dette udvalg begrænsede sig til at tage ansøgernes egenskaber til efterretning og forelægge deres ansøgninger for Kommissionen.

47 Kommissionen udtaler videre, at beslutningen om benyttelse af artikel 29, stk. 2, ifølge Domstolens praksis ikke nødvendigvis skulle træffes på det tidspunkt, hvor meddelelserne om de ledige stillinger blev offentliggjort, og at der ej heller gælder nogen betingelser med hensyn til offentliggørelse af den. Ansættelsesmyndigheden var slet ikke forpligtet til at foretage nogen offentliggørelse vedrørende denne særlige procedure, endsiges gennemføre den i en bestemt form. Der er her efter Kommissionens opfattelse tale om et udslag af, at man i vidt omfang lægger vægt på selve personen ved besættelse af stillinger i lønklasse A1 og A2. I det foreliggende tilfælde har den manglende offentliggørelse ikke medført nogen forskelsbehandling

til skade for sagsøgerne. Under alle omstændigheder er dette argument ikke begrundet, hvilket fremgår af, at ansættelsesmyndigheden har taget V. D.'s ansøgning i betragtning.

- 48 Den 11. juli 1990 bekræftede Kommissionen kun sin beslutning af 4. juli 1990 om at gå over til den i artikel 29, stk. 2, omhandlede procedure ved en »officiel« konstatation af, at der ikke forelå ansøgninger fra andre institutioner, og at det ikke var til nogen nytte at afholde en intern udvælgelsesprøve. Selv om der ikke var tale om en bekræftelse af en tidligere beslutning, men om en forsinket berigtigelse, kunne denne ikke øve nogen indflydelse på indholdet af de anfægtede handlinger. Den er derfor ikke truffet under tilsidesættelse af et væsentligt formkrav og kan ikke efter Domstolens praksis medføre annullation.
- 49 Hvad angår de udnævnte ansøgere har Kommissionen i duplikken forklaret, at »Kommissionen selv« i betragtning af den særlige beskaffenhed af de stillinger, der skulle besættes, havde rettet henvendelse til de udnævnte ansøgere, da det er væsentligt, at personer med stillinger i lønklasse A2 nyder personlig tillid hos dem, for hvem de arbejder. Argumentet om manglende offentliggørelse er derfor ugrundet.
- 50 Om bedømmelsen af ansøgernes kvalifikationer fremhæver Kommissionen, at ansættelsesmyndigheden har vide skønsebeføjelser, der gør det muligt for den at tage hensyn til ansøgernes evne til at lede og samordne arbejdet i flere enheder ud over de særlige kundskaber, idet disse altid vil kunne findes inden for de sektorer, der hører under den direktør, som skal udnævnes. De i dette tilfælde udnævnte ansøgers fremragende egenskaber ses af deres curriculum vitae. Den bedømmelse, der er foretaget af deres ansøgninger, kan kun drages i tvivl i tilfælde af åbenbare fejl eller magtfordrejning, som må godtgøres af sagsøgerne.
- 51 Den ansøger, der blev udnævnt til stillingen i Direktorat B, havde efter Kommissionens opfattelse den profil, der var ønsket i meddelelsen om den ledige stilling, blandt sine væsentlige kvalifikationer. Han var professor i nationaløkonomi ved Zaragoza Universitet, forfatter til en afhandling om Fællesskabets regionale

problemer samt adskillige bøger og artikler om den fælles landbrugspolitik og Fællesskabets Middelhavspolitik. Under skriftvekslingen har Kommissionen ikke bestridt, at hans kompetence væsentligst falder inden for landbrugs- og regionalproblemer, og ikke særlig inden for fiskeriet. Kommissionen gør dog gældende, at landbrugs- og regionale problemer fra et økonomisk synspunkt er næsten de samme som fiskeriets, for så vidt som de indebærer samme former for analyser vedrørende deres økonomiske virkninger.

52 Under retsmødet har Kommissionen tilføjet, at adskillige af Arnal Monreal's publikationer og artikler viser, at han ikke blot er en kendt specialist på landbrugsområdet, men at han tillige har særlig indsigt på fiskeriområdet. Ansøgeren har f.eks. påvist regionale problemer inden for Fællesskabet i forbindelse med fiskerisektoren, beskrevet den historiske udvikling af fiskeriet i Valencia-området (Spanien) og redegjort for visse tendenser inden for fiskerisektoren i en afhandling om landbruget og befolkningens forsyning med levnedsmidler i visse arabiske lande og Middelhavslande. Udnævnelsen af Arnal Monreal, der har doktorgrad fra universiteterne i Montpellier og Madrid, og som har afgangseksamen fra Harvard-Universitetet, kan således ikke siges at være udslag af magtfordrejning eller være sket, således at man åbenbart så bort fra hans kundskaber.

53 For så vidt angår stillingen i Direktorat D hævder Kommissionen, at den udnævnte ansøger ligeledes havde den ønskede profil. Han er doktor i økonomi med speciale inden for europæisk økonomi og folkeret, og han har med sit virke i Kommissionen fået lejlighed til at gøre sig bekendt med de finansielle institutioner, det europæiske monetære system og styrelse af en »task force« for de små og mellemstore virksomheder (herefter benævnt »SMV«). Han har tilbragt et stykke tid i en kommissærs sekretariat og har skrevet adskillige økonomiske artikler om Fællesskabets udlånspolitik, det nye fællesskabsinstrument og SMV. Disse økonomiske erfaringer gjorde ham efter Kommissionens opfattelse forudskikket til et arbejde inden for strukturpolitikken. Det var tilfældet med den pågældende stilling, hvis hovedaktivitet vedrører foranstaltninger til støtte af SMV inden for fiskerisektoren. Kommissionen bestrider ikke, at Mastracchio ikke tidligere havde været særlig beskæftiget med fiskeriproblemer, men finder ikke desto mindre, at hans profil svarede til den ønskede i henseende til de væsentligste egenskaber.

54 Kommissionen gør endelig gældende, at den ikke ifølge vedtægten har pligt til at sammenligne udefra kommende ansøgere med interne ansøgere. Ifølge Kommissionen findes en sådan pligt kun, dersom ansættelsesmyndigheden udtrykkeligt på første stadium af proceduren har besluttet ikke at udtale sig endeligt og udvide ansøgerfeltet (jf. Domstolens dom af 7.10.1985, sag 128/84, Van der Stijl mod Kommissionen, Sml. s. 3281, Domstolens ovennævnte dom i Picciolo-sagen samt Rettens ovennævnte dom i Kalavros-sagen). Men i det foreliggende tilfælde havde den samlede Kommission på sit møde allerede den 4. juli 1990 udelukket de fire ansøgninger, som var indkommet i den første fase, efter at have foretaget den sammenlignende undersøgelse, der er foreskrevet på dette stadium. Som følge heraf kunne den ikke uden at underkende sig selv på ny medtage de omtalte ansøgere i den anden fase. I Moritz-sagen havde Kommissionen i den i artikel 29, stk. 2, omhandlede fase kun igen undersøgt de allerede udelukkede ansøgninger for fuldstændighedens skyld (jf. Rettens dom af 13.12.1990, sag T-29/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 787).

55 Under retsmødet har sagsøgerne rejst tvivl om de redegørelser, som Kommissionen har givet i duplikken, og hvorefter det afgørende kriterium ved bedømmelsen af ansøgningerne var de udnævnte ansøgers økonomiske profil. Dersom Retten godtager dette argument, hævder de, at meddelelserne om ledige stillinger ikke længere er til større nytte. I det foreliggende tilfælde er der grund til at spørge, hvorfor Kommissionen havde stillet krav om indgående kendskab til fiskeriområdet i offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling, hvis dette område kun var af supplerende interesse.

— Spørgsmålet, om de i sagen omhandlede stillinger var forbeholdt visse landes statsborgere

56 Sagsøgerne har gjort gældende, at ændringen af organisationsplanen for GD XIV havde været genstand for drøftelser og forsikringer med hensyn til den såkaldte »geografiske« fordeling af visse stillinger, og at de to udnævnte ansøgere, Arnal Monreal og Mastracchio, var »udvalgt på forhånd«. Inden denne ændring forlod tre af de fire direktører i Generaldirektoratet for Fiskeri, som var statsborgere i henholdsvis Spanien (»Eksterne Ressourcer« og »Markeder«), Frankrig og Italien (»Strukturer«), deres stillinger. De tre nye direktører var således statsborgere i de samme lande og skulle udføre de samme opgaver for forgængerne, dog med undtagelse af den franske direktør, hvis opgaver var blevet ændret i forhold til den tidligere situation.

- 57 Ifølge sagsøgerne blev ansættelsesmyndighedens beslutninger af 4. juli 1990 om ikke at tage de interne ansøgninger til følge alene truffet med det formål at udelukke de pågældende ansøgere fra de efterfølgende faser i proceduren. Ifølge sagsøgerne var det den virkelige begrundelse for disse beslutninger, at de pågældende ikke var statsborgere i de samme lande som de tre tidligere direktører, der havde forladt GD XIV.
- 58 Ved at udnævne to ansøgere, der var udvalgt på forhånd, gennemførte Kommissionen en allerede eksisterende hensigt. Den udelukkede alle andre aktuelle eller potentielle ansøgere til fordel for to, som ikke havde de krævede kundskaber, men alene var statsborgere i »de krævede« lande. Ifølge sagsøgerne kan statsborgerforholdet dog alene spille en subsidiær rolle ved udnævnelser og må ikke føre til udnævnelser, der ikke tager hensyn til de erhvervsmæssige kvalifikationer, som er fastlagt for de stillinger, der skal besættes.
- 59 Sagsøgerne tilføjer, at deres overbevisning om, at udnævnelsen til de pågældende stillinger er sket ved magtfordrejning og fordrejning af proceduren, bestyrkes af, at Kommissionen ikke imødekom en anmodning, som de allerede havde fremsat i deres klage, om meddelelse af visse oplysninger og fremlæggelse af visse dokumenter (jf. spørgsmål 4 og 5, s. 2 og 3 i klagen, bilag 7 til stævningen). At ansættelsesmyndigheden kun har undersøgt de ansøgninger, der var indgivet af to tjenestemænd, Mastracchio og V. D., bekræfter ligeledes deres opfattelse.
- 60 I retsmødet har sagsøgerne tilføjet, at den fjerde stilling som direktør i GD XIV, som hidtil havde været besat med en britisk statsborger, i mellemtiden er blevet ledig. De har fremlagt meddelelsen i kort form om ledig stilling KOM/052/92 vedrørende denne stilling, idet de har fremhævet, at der ikke længere kræves indgående kendskab til fiskeriområdet, men at der nu er indsat et nyt krav, hvorefter »engelskkundskaber er ønskelige«. M., der er britisk statsborger, er i mellemtiden blevet udnævnt i denne stilling. Efter sagsøgenes opfattelse bekræfter dette forhold endnu engang, at der har været tale om magtfordrejning i deres tilfælde.

- 61 Kommissionen har bemærket, at sagsøgerne ikke i stævningen har gjort gældende, at den havde haft til hensigt at udelukke alle ansøgere på det stadium i proceduren, der er omhandlet i artikel 29, stk. 1, litra a), i den hensigt senere i medfør artikel 29, stk. 2, at foretage de to omtvistede udnævnelser uden at foretage en sammenlignende undersøgelse af de nye ansøgers og de udelukkede ansøgers kvalifikationer. Den stiller det spørgsmål, om disse anbringender fra sagsøgers side ikke er nye, men har intet mod at besvare dem. Den har bemærket, at det i kraft af de særlige træk ved den særlige ansættelsesprocedure ifølge artikel 29, stk. 2, turde anses for udelukket, at den har benyttet sin kompetence til andre formål end dem, som er tillagt den. Sagsøgerne har ikke på nogen måde godtgjort, at den har haft ulovlige bevæggrunde eller handlet diskriminerende. At de ansøgere, der blev ansat, er statsborgere i de samme lande som deres forgængere er ikke — i sig selv — bevis for magtfordrejning.
- 62 Argumenterne om tilsidesættelse af forskellige bestemmelser i vedtægten, ulovligheder i forbindelse med den fulgte procedure, tilsidesættelse af princippet om lighed og beskyttelse af den berettigede forventning samt anbringendet om magtfordrejning må derfor forkastes.

— *Retten's bemærkninger*

- 63 Da sagsøgernes første anbringende går ud på tilsidesættelse af adskillige artikler i vedtægten, visse generelle fællesskabsretlige grundsætninger og magt-samt procedurefordrejning, må det først fastslås, at dette anbringende er holdt i for almindelige vendinger. Som følge heraf finder Retten, at der med henblik på en nøjagtig bedømmelse af sagens forskellige aspekter først og fremmest må tages stilling til to bestemte anbringender, nemlig for det første anbringendet om tilsidesættelse af artikel 4, artikel 29, stk. 1, og artikel 45 i vedtægten samt meddelelsen om den ledige stilling, for dernæst at behandle et anbringende om tilsidesættelse af vedtægten artikel 27, stk. 3.

— Anbringendet om tilsidesættelse af artikel 4, artikel 29, stk. 1, og artikel 45 i vedtægten samt meddelelsen om den ledige stilling

1. Formaliteten

64 Først må det fastslås, at sagsøgernes klage angik deres ansøgninger om de to omtvistede stillinger, som ikke blev imødekommet af Kommissionen. Sagsøgerne gav udtryk for tvivl med hensyn til lovligheden af Kommissionens beslutninger om at afvise dem (punkt 1 og 2 i klagen). Det fremgik således klart af klagens indhold, at klagerne bestred lovligheden af forløbet af den første fase i ansættelsesproceduren. Sagsøgerne rejste ligeledes spørgsmål om lovligheden af at udnævne de to udvalgte ansøgere (punkt 2 og 4 i klagen). Det fremgik således klart af klagens indhold, at klagerne ligeledes bestred resultaterne af den anden fase i ansættelsesproceduren. Under den administrative behandling af sagen havde klagerne således rejst indsigelser mod samtlige de af Kommissionen truffne beslutninger inden for rammerne af proceduren til besættelse af de stillinger, der var opslået ledige.

65 Herefter bemærkes, at sagsøgerne i klagen ligeledes henviste udtrykkeligt til artikel 4 og artikel 29, stk. 1, samt artikel 45 i vedtægten. De har gjort gældende, at de resultater, som ansættelsesmyndigheden nåede frem til den 4. juli 1990 vedrørende ansøgernes kundskaber, og som fremkom efter offentliggørelsen af meddelelserne om de ledige stillinger, fremkom, uden at man regelret havde undersøgt mulighederne for forfremmelse til de omtvistede stillinger (s. 13 i stævningen). I forbindelse med indsigelsen vedrørende begrundelsen af beslutningerne om ikke at imødekomme sagsøgernes ansøgninger, har de fremhævet, at de fuldt ud opfyldte kravet om kendskab til fiskeripolitikken, således som dette var udformet i meddelelserne om de ledige stillinger (s. 22 i stævningen). Endelig har sagsøgerne nedlagt påstand om annullation af de af Kommissionen den 4. og 11. juli 1990 truffne beslutninger. I overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement indeholder stævningen således en kort fremstilling af den her behandlede søgsmålsgrund, der angår samtlige de anfægtede kommissionsbeslutninger, og støttes på påståede mangler ved behandlingen af den forfremmelsesprocedure, som sagsøgerne havde deltaget i. Som følge heraf findes anbringendet i forbindelse hermed egnet til påkendelse.

- 66 Endelig er der grund til at bemærke, at sagsøgerne under den mundtlige forhandling har gjort gældende, at Kommissionens argumentation vedrørende de udvalgte ansøgers kvalifikationer var i strid med ordlyden af meddelelserne om de ledige stillinger. Retten finder, at dette anbringende fra sagsøgernes side alene er et yderligere argument vedrørende manglerne ved forfremmelsesproceduren. Det skal tilføjes, at dette anbringende, selv om det var nyt, dog ville kunne tages under påkendelse i medfør af artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, da det er fremsat som svar på en omstændighed, som Kommissionen første gang har gjort gældende på duplikstadiet.

2. Realiteten

- 67 Indledningsvis skal der henvises til, at en ansættelsesmyndighed efter Domstolens faste praksis i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1, i vedtægten er forpligtet til at foretage en sammenligning af fortjenesterne hos de ansøgere, der er egnede til forfremmelse inden for de retlige rammer, som ansættelsesmyndigheden selv har fastlagt i sin meddelelse om ledig stilling. Bestemmelserne i vedtægten er ikke overholdt, dersom ansættelsesmyndigheden først efter offentliggørelsen af meddelelsen om den ledige stilling ønsker særlige betingelser opfyldt, der kræves med henblik på besættelse af den opslåede ledige stilling, når den ser, hvilke ansøgere der har meldt sig, og hvis den fortolker ordlyden af meddelelsen om den ledige stilling i den retning, som den anser for bedst egnet til at opfylde tjenestens krav. Enhver anden fortolkning af bestemmelserne i vedtægten ville efter Domstolens opfattelse berøve meddelelsen om den ledige stilling den væsentlige rolle, som den skal spille i ansættelsesproceduren, dvs. at gøre de berørte parter så nøjagtigt som muligt bekendt med beskaffenheden af de betingelser, der kræves for besættelse af den pågældende stilling. Det er f.eks. af disse grunde, at Domstolen har annulleret en beslutning om udnævnelse, til en stilling i lønklasse LA3, af en tjenestemand, der ikke havde de sprogkundskaber, som krævedes ifølge den pågældende meddelelse om ledig stilling (jf. Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, præmis 38, 39 og 40, og af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 20, 21 og 22), hvori Kommissionen havde erstattet kriteriet »kendskab til de omhandlede områder« med kriteriet »evne til at kommunikere og organisationsevne«. Da vedtægten ikke indeholder særlige bestemmelser vedrørende forfremmelse til lønklasse A2, finder Retten grund til i det foreliggende tilfælde at tage denne retspraksis i betragtning.

68 Med henblik på at klarlægge de kriterier, på grundlag af hvilke Kommissionen traf sit valg, har den under sagen henvist til »præsentationen i kort form« af de meddelelser om ledige stillinger, som udsendtes samtidig med offentliggørelsen af de pågældende meddelelser. Ganske vist henvises der i afsnit 3 i rubrikken »Mindstekvalifikationer, der kræves for indgivelse af ansøgning om forflyttelse/forfremmelse«, i dette uddrag til kravet om »kundskaber og erfaringer/egnethed i forbindelse med de opgaver, der skal udføres«, men der er dog grund til at bemærke, at det i et fjerde afsnit i samme rubrik, som omhandler »stillinger, der kræver særlige kvalifikationer«, angives, at mindstekvalifikationerne for disse stillinger skal omfatte »indgående kundskaber og erfaringer på det pågældende område«. Men i sine meddelelser om ledige stillinger KOM/47/90 og KOM/49/90 krævede Kommissionen netop udtrykkeligt sådanne særlige kvalifikationer. Det følger heraf, at ordlyden af »meddelelsen om ledig stilling i kort form« ikke kan fortolkes således, at Kommissionen hermed var fritaget fra at foretage en undersøgelse af indgående kendskab til de områder, der var angivet i de enkelte meddelelser om ledige stillinger.

69 For så vidt angår meddelelsen om den ledige stilling KOM/47/90 som direktør for Direktorat B har Kommissionen ikke gjort gældende, at kravet om en økonomisk uddannelse og en »markant profil som økonom« havde fundet klart udtryk i denne meddelelse. Den har derimod med rette henvist til beskrivelsen af de opgaver, der skulle løses, og beskrivelsen af den pågældende stilling, som der er grund til at lægge vægt på ved fortolkningen af en meddelelse om ledig stilling. Det interne dokument vedrørende denne meddelelse om ledig stilling, som Kommissionen har fremlagt som bilag til duplikken, viser, at der var tale om Direktoratet »Eksterne Ressourcer og Markeder«, og indeholder en beskrivelse af de opgaver, der skal udføres af direktøren (»varetage ledelsen og samordningen af arbejdet i de enheder, hvortil forhandlinger om fiskeriaftaler med tredjelande og markedspolitikken for fiskeriet er henlagt«). Retten finder herved, at angivelsen af direktoratet indebærer et krav om økonomisk orientering. Hvad angår direktørstillingen er det ligeledes helt klart, at en direktør med en økonomisk profil kan udføre sådanne funktioner. Retten finder det dog ikke udelukket, at en direktør med en profil som diplomat eller politisk sagkyndig eller med en fiskerisagkyndig eller retsvidenskabelig profil ligeledes kan lede et sådant direktorat, særlig når man tager i betragtning, at specifikke økonomiske kundskaber i givet fald kan findes inden for selve direktoratet blandt kontorcheferne eller deres medarbejdere. Under disse omstændigheder må det fastslås, at hverken beskrivelsen af det pågældende direktorat eller de opgaver, der skulle løses, nødvendigvis indebar, at ansøgeren skulle have en økonomisk uddannelse og en »markant profil som økonom«.

- 70 Ifølge meddelelsen om ledig stilling KOM/47/90 krævedes desuden som »særlige kvalifikationer« indgående kendskab til fiskeripolitikken og de internationale forbindelser på dette område. Det skal bemærkes, at fiskeripolitikken særlig indebærer økonomiske, fiskerimæssige og retlige aspekter. De internationale forbindelser på området bygger på diplomatiske forhandlinger, der særlig vedrører økonomiske og retlige spørgsmål. Indgående kendskab til dette område, herunder de fornødne økonomiske kundskaber, kan erhverves i løbet af ansættelsen af tjenestemænd, der ved ansættelsens begyndelse har haft en økonomisk, diplomatisk, fiskerimæssig, politisk eller juridisk uddannelse. De omfatter ikke nødvendigvis en »markant profil« som økonom, hvilket forudsætter en særlig økonomisk kvalifikation.
- 71 Ved således i forbindelse med de beslutninger, som Kommissionen traf vedrørende sagsøgernes ansøgninger om forfremmelse at kræve en økonomisk uddannelse og en »markant profil som økonom«, føjede den til de kundskaber, der krævedes ifølge meddelelsen om den ledige stilling, en ny »særlig kvalifikation«, som ikke havde været omtalt i meddelelsen, og som ikke nødvendigvis fulgte af beskrivelsen af de opgaver, der skulle udføres. Dette er ikke foreneligt med den rolle, som en meddelelse om ledig stilling skal opfylde, nemlig at oplyse eventuelle ansøgere nøjagtigt om de betingelser, som kræves opfyldt ved besættelsen af den pågældende stilling, jf. Rettens bemærkninger ovenfor.
- 72 Det følger af ovenstående betragtninger, at Kommissionen for så vidt angår meddelelsen om ledig stilling KOM/47/90 ved vurderingen af spørgsmålet om ansøgernes forfremmelse har betragtet et kriterium som afgørende, der ikke fandtes i meddelelsen om den ledige stilling. Som i sagen Culin mod Kommissionen (Domstolens dom er nævnt ovenfor) er den således gået ud over de retlige rammer, som den selv havde fastsat. Som følge heraf bør Kommissionens beslutninger om ikke at besætte stillingen som direktør i lønklasse A2 for Direktorat B i medfør af artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten annulleres for så vidt den angår sagsøgernes ansøgninger, uden at der er grund til at tage stilling til spørgsmålet, om der kan bevises en åbenbar fejl ved Kommissionens udøvelse af sit skøn over deres kendskab til fiskeripolitikken.

73 Det skal herefter undersøges, om den beslutning, som samtidig blev truffet af Kommissionen om »at gå videre til en af de følgende faser i proceduren«, ligeledes bør annulleres. I betragtning af forløbet af de procedurer, Kommissionen senere har benyttet under sagen med henblik på at besætte stillingen som direktør, havde denne beslutning til formål at gøre det muligt for den at behandle ansøgninger, der var indgivet uden for rammerne af forfremmelsesproceduren. Da Kommissionen ikke tilbagekaldte sin meddelelse om ledig stilling, må dens beslutning om at gå videre til en af »de følgende faser« i proceduren opfattes som en følge af dens beslutning om ikke at gå videre til en af de »følgende faser« i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten og afslutte undersøgelsen af mulighederne for forfremmelse inden for institutionen. Beslutningen om at gå videre til en af de »følgende faser« afhang således af beslutningerne vedrørende ansøgningerne om forfremmelse. Dersom to af disse beslutninger annulleres, således som det er tilfældet i denne sag, mister denne beslutning sit retsgrundlag. Følgelig må den som følge af ugyldigheden af de to foregående afgørelser ligeledes annulleres i samme omfang.

74 For så vidt angår meddelelsen KOM/49/90 om den ledige stilling som direktør for Direktorat D har Kommissionen ikke gjort gældende, at der her udtrykkeligt kræves en økonomisk uddannelse. Der er dog også her grund til at fortolke denne meddelelse om ledig stilling under hensyn til beskrivelsen af det pågældende direktorat og de opgaver, der skulle udføres. I den henseende fremgår det af det af Kommissionen fremlagte interne dokument, at det pågældende direktorat er Direktoratet »Strukturer«, en betegnelse, som efter Rettens opfattelse indebærer en økonomisk orientering. Direktørstillingen består i at lede og samordne arbejdet i de enheder, hvortil fiskeristrukturpolitikken er henlagt. Det er her endnu gang klart, at en direktør med en økonomisk uddannelse kan varetage sådanne opgaver. Retten finder dog, at man ej heller kan udelukke, at en ansøger med en anden uddannelse ligeledes kan lede et sådant direktorat efter at have erhvervet de fornødne specifikke kundskaber under et ansættelsesforløb, der har ført ham så langt som til en stilling i lønklasse A3, idet specifikke økonomiske kundskaber i givet fald kan findes inden for selve direktoratet blandt kontorcheferne og deres medarbejdere. Under disse omstændigheder må det fastslås, at hverken beskrivelsen af det pågældende direktorat eller de opgaver, der skulle udføres, nødvendigvis indebærer, at ansøgeren skulle have en økonomisk uddannelse.

75 Ifølge meddelelsen om ledig stilling KOM/49/90 krævedes der yderligere som »særlige kvalifikationer« indgående kendskab til fiskeripolitikken. Fiskeripolitik-

ken rummer bl.a., som fastslået af Retten ovenfor, økonomiske, fiskerimæssige og retlige bestanddele. Et indgående kendskab til dette område kan, selv om det særlig er rettet mod strukturpolitikken, erhverves i løbet af ansættelsen af tjenestemænd, som ved dens begyndelse har haft en økonomisk, diplomatisk, fiskerimæssig, politisk eller juridisk uddannelse. Det forudsætter ikke nødvendigvis en økonomisk uddannelse. Meddelelsen om den ledige stilling kan dermed ikke betragtes således, at jurister, der havde speciale på det pågældende område, ikke kunne søge stillingen.

- 76 Som følge heraf har Kommissionen ved i forbindelse med de beslutninger, den traf vedrørende sagsøgernes ansøgninger om forfremmelse, at kræve en »økonomisk uddannelse« endnu engang til de kundskaber, som krævedes ifølge meddelelsen om ledig stilling, tilføjet en ny »særlig kvalifikation«, der ikke var omhandlet i meddelelsen og ikke nødvendigvis fulgte af beskrivelsen af de opgaver, der skulle udføres. Herved har Kommissionen overskredet de retlige rammer, den selv havde fastsat i meddelelsen om ledig stilling KOM/49/90. Dens beslutninger om ikke at besætte stillingen som direktør i lønklasse A2 for Direktorat D i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), bør således ligeledes annulleres for så vidt de berører sagsøgernes ansøgninger. Denne annulation medfører ligeledes her annulation af beslutningen om at gå videre til en af de »følgende faser« i proceduren.
- 77 Endelig er der grund til at undersøge, om Kommissionens beslutninger om at udnævne Arnal Monreal og Mastracchio ligeledes bør annulleres. I denne henseende skal det først bemærkes, at annulationen af beslutningerne om ikke at besætte de omtvistede stillinger i medfør af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), har til følge, at sagsøgernes ansøgninger på ny skal behandles af Kommissionen. Denne har ganske vist mulighed for at trække de offentliggjorte meddelelser om ledige stillinger tilbage, men der kan dog ikke ses bort fra, at sagsøgerne efter de foreliggende omstændigheder har en berettiget interesse i at kræve ovennævnte udnævnelser annulleret, idet disse er snævert forbundet med beslutningerne vedrørende deres ansøgninger om forfremmelse.

- 78 Da Kommissionen den 11. juli 1990 traf ovennævnte beslutninger om udnævnelse, henviste den to gange udtrykkeligt til sine beslutninger af 4. juli 1990 om ikke at besætte de pågældende stillinger i medfør vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), og at gå videre til en af de følgende faser i proceduren (jf. Kommissionens særlige referat nr. 1020, bilag E til svarskriftet). Ifølge redegørelsen i duplikken bekræftede eller berigtigede Kommissionen herved sin foregående beslutning om at gå videre til en af de følgende faser i proceduren. Kommissionen betragtede således sine beslutninger af 4. juli 1990 som det retlige grundlag for sine senere beslutninger, idet en »stadfæstelse« eller endog »berigtigelse« i modsat fald havde været overflødig.
- 79 Retten finder, at Kommissionens udlægning rigtigt beskriver retsstillingen. I betragtning af tilrettelæggelsen af de procedurer, som Kommissionen senere benyttede i den foreliggende sag, er det en forudsætning for lovligheden af de senere beslutninger, at beslutningerne af 4. juli 1990 også var lovlige. Beslutningerne om udnævnelser af 11. juli 1990 kunne således kun gyldigt træffes, efter at der var truffet en lovlig beslutning vedrørende sagsøgernes ansøgninger om forfremmelse. Annullationen af beslutningerne af 4. juli 1990 medfører følgelig annullation af beslutningerne af 11. juli 1990 om udnævnelse af Arnal Monreal og Mastracchio.
- 80 Denne afgørelse er i overensstemmelse med Domstolens praksis, der har anerkendt en lignende rækkevidde af annullation af en beslutning om at afslutte en ansættelsesprocedure. I den af Domstolen afgjorte sag havde ansættelsesmyndigheden betragtet resultatet af en udvælgelsesprøve som ulovligt. Ifølge Domstolen medførte denne beslutning ugyldighed af en senere udnævnelse (jf. kendelse afsagt af formanden for Domstolens Tredje Afdeling den 11.7.1988, sag 176/88 R, Hanning mod Parlamentet, Sml. s. 3915, præmis 13).
- 81 Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4, artikel 29, stk. 1, og artikel 45 samt af meddelelsen om den ledige stilling må således tages til følge.

— Anbringendet om overtrædelse af vedtægtens artikel 27, stk. 3

1. Formaliteten

- 82 Det skal indledningsvis fastslås, at sagsøgerne i deres klage gjorde gældende, at de to udvalgte ansøgere allerede var udpeget under den første fase i proceduren for besættelse af de omtvistede stillinger, og at opslagene var blevet offentliggjort med henblik på ikke at imødekomme nogen ansøgning i den første fase. Disse procedurer var som følge heraf fordrejede (punkt 3 i klagen). Derimod tilkendegaves det ikke i klagen, at de to udvalgte ansøgere skulle være blevet udpeget på forhånd på grund af deres statsborgerforhold.
- 83 Ifølge Domstolens og Rettens faste praksis er det efter reglen om overensstemmelse mellem klagen og påstanden under sagen en betingelse for, at påstanden kan realitetsbehandles, at et anbringende, der rejses for Fællesskabets retsinstanser, allerede har været gjort gældende under den administrative procedure, idet ansættelsesmyndigheden skal have været i stand til tilstrækkeligt nøjagtigt at tage stilling til de kritikpunkter, som den berørte part retter mod den anfægtede beslutning. Et anbringende, der ikke har været »påberåbt« i klagen, kan således ikke tages under påkendelse (jf. Rettens dom af 29.3.1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 8 og 9). I sin dom af 20. maj 1987 (sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9) fandt Domstolen imidlertid, at selv om de påstande, som nedlægges for Domstolen, kun kan vedrøre »indsigelser«, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, kan de dog for Fællesskabets retsinstanser uddybes ved anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i nøje forbindelse med den.
- 84 I den foreliggende sag havde sagsøgerne i deres klage gjort gældende, at udnævnelsesprocedurerne var blevet fordrejet som følge af en påstået udpegelse på forhånd af de udnævnte ansøgere. Dette klagepunkt, nemlig fordrejningen af proceduren, er snævert forbundet med klagepunktet om en ulovlig geografisk fordeling af stillingerne, som sagsøgerne først har gjort gældende under sagen. Som følge heraf finder

Retten, at sagsøgerne har været berettigede til at gøre dette forhold gældende i stævningen, selv om det ikke udtrykkeligt er omtalt i klagen.

2. Realiteten

- 85 Det skal først fremhæves, at reglen i vedtægtens artikel 27, stk. 3, hvorefter ingen stilling kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat, skal overholdes i forbindelse med alle ansættelsesprocedurer efter vedtægtens artikel 29, herunder proceduren ifølge artikel 29, stk. 2 (jf. Domstolens dom af 30.6.1983, sag 85/82, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105, præmis 37 og 38). Selv i forbindelse med ansættelse af tjenestemand i lønklasse A1 eller A2 kan institutionerne således ikke lovligt forbeholde stillinger for forud udpegede borgere fra bestemte medlemsstater.
- 86 Ganske vist hedder det i vedtægtens artikel 27, stk. 1, at ansøgerne skal udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabernes medlemsstater, men denne bestemmelse bevirker dog ikke, at ansættelsesmyndigheden kan forbeholde bestemte statsborgere en stilling, uden at dette er begrundet i tjenestens interesser (jf. Domstolens dom af 4.3.1964, sag 15/63, Lassalle mod Parlamentet, Sml. 1954-1964, s. 459, org. ref.: Rec. s. 57, på s. 73, og Domstolens ovennævnte dom i Schloh-sagen, præmis 37).
- 87 Under disse omstændigheder bør det herefter undersøges, om sagsøgerne for Retten har ført et retligt set tilstrækkeligt bevis for deres anbringender om ulovlig forbeholdelse af de omtvistede stillinger for ansøgere fra bestemte medlemsstater. Retten har opfordret Kommissionen til at fremlægge visse dokumenter og besvare visse spørgsmål vedrørende forløbet af proceduren for besættelse af de pågældende stillinger, og indholdet af det af Kommissionen den 22. september 1992 afgivne svarskrift og bilagene hertil må vurderes på baggrund af de redegørelser, som sagsøgerne har givet under både den skriftlige og den mundtlige forhandling i sagen.

88 Det skal indledningsvis bemærkes, at Kommissionen har erkendt, at den selv har rettet henvendelse til de mulige ansøgere (s. 38 i duplikken). Dette er udtryk for, at Kommissionen ikke forlod sig på de resultater, der kunne forventes af forfremmel-sesprocedurerne, men tog initiativer sideløbende hermed.

89 Det fremgår desuden af Kommissionens svarskrift af 22. september 1992, at Arnal Monreal i begyndelsen af juni 1990 var blevet kontaktet af den spanske landbrugs- og fiskeriminister vedrørende sin interesse i eventuelt at søge en stilling som direktør i Kommissionens GD XIV. Da hans svar var bekræftende, blev han opfordret til at indsende sit curriculum vitae til sekretariatet for Kommissionens næstformand, Marín, som på daværende tidspunkt ledede fiskeripolitikken.

90 Den af Kommissionen fremlagte administrative sagsmappe indeholder en skrivelse fra næstformand Marín's sekretariatschef, dateret den 19. juni 1990 og stilet til generaldirektøren for GD XIV. Skrivelsen lyder således:

»Næstformand Marín har anmodet mig om at tilstille Dem curriculum vitae for Arnal Monreal, der er ansøger til en stilling i lønklasse A2 i GD XIV.«

Som bilag til denne skrivelse figurerer et curriculum vitae på ti sider. Derimod findes der ingen ansøgning i den form, der normalt benyttes af Kommissionen i forbindelse med dens ansættelsesprocedurer.

91 Under de nævnte klart oplyste faktiske omstændigheder må det fastslås, at den spanske regering i begyndelsen af juni 1990, dvs. før afslutningen af den første fase i ansættelsesproceduren, havde kontaktet Arnal Monreal, og at denne før den 19. juni 1990, nemlig datoen for skrivelsen fra chefen for næstformand Marín's sekretariat, havde fremsendt sit curriculum vitae til ham. Efter konstateringen af disse forhold må det anses for bevist, at den pågældende ansøgning var udarbejdet og indgivet før afvisningen af sagsøgernes ansøgninger, der fandt sted den 4. juli 1990.

- 92 Kommissionen har gjort gældende, at denne fremgangsmåde kan forklares ved hensynet til at besætte stillingen før sommerferien. Dens forklaring er ikke overbevisende, idet en udsættelse i sommerferien udmærket kunne være sket uden skadelige virkninger for arbejdet i det pågældende direktorat, medmindre der havde foreligget særlige omstændigheder, som dog ikke er påberåbt af Kommissionen.
- 93 Retten må ligeledes tage i betragtning, at Arnal Monreal's kompetence efter Kommissionens egne oplysninger væsentligst var koncentreret om landbrugs- og regionale problemer. Kommissionen har ganske vist gjort gældende, at disse fra et økonomisk synspunkt er »næsten de samme«, som gør sig gældende for fiskeriet, og tilføjet, at hvis en ansøger ud over en så fremragende økonomisk uddannelse havde godtgjort at have større specialkundskaber inden for fiskeriet, ville han have haft en »endnu mere ideel profil« (s. 10 og 11 i duplikken). Trods disse uddybende bemærkninger fra Kommissionen finder Retten dog ikke dens redegørelser tilstrækkelige som bevis for, at den pågældende ansøger havde indgående kendskab til Fællesskabets fiskeripolitik.
- 94 Ud over de indicier, som hidtil har været undersøgt, herunder navnlig de skridt, Kommissionen tog sideløbende med afviklingen af forfremmelsesproceduren, den hastighed, hvormed beslutningsprocedurerne gennemførtes, og den tvivlsomme karakter af den ansøgning, som blev valgt, er der grund til at bemærke, at Kommissionens repræsentant under den mundtlige forhandling i besvarelse af et spørgsmål fra Retten har oplyst, at den spanske regering, der helt klart er blandt de første, som er berørt af fiskeripolitikken, havde forelagt en ansøgning. Retten bør ikke »lukke øjnene for visse politiske realiteter«, og der er her et sted, hvor det geografiske synspunkt spiller en rolle.
- 95 Efter Rettens opfattelse giver denne række af indicier, og særlig de sidst anførte bemærkninger fra Kommissionens repræsentant, en samstemmende forklaring af den i sagen omhandlede ansættelsesprocedure. Det står fast, at en stilling som direktør i GD XIV tidligere havde været besat med en spansk statsborger. Det fremgår af de kontakter, den spanske regering havde haft med Arnal Monreal, at

den politisk havde »krav« på en direktørstilling, efter at der var blevet stillinger ledige i 1990. Det står klart, at Kommissionen ved at vælge den »spanske« ansøgning, der var blevet forelagt den, i hvert fald stiltiende accepterede denne »politiske realitet«, som dens repræsentant nævnte under den mundtlige forhandling. Fremgangsmåden fra Kommissionens side stemmer med, at ansøgningen fra Arnal Monreal var udarbejdet før beslutningerne af 4. juli 1990. Det fremgår ligeledes heraf, at Kommissionen allerede, i hvert fald i begyndelsen af juni 1990, uden at det var nødvendigt at afvente resultaterne af gennemgangen af de interne ansøgninger, vidste, at den spanske regerings ansøger skulle udnævnes under alle omstændigheder.

- 96 Under disse omstændigheder må det fastslås, at den pågældende stilling i Kommissionen og på grundlag af i hvert fald en stiltiende aftale var forbeholdt den spanske ansøger, uden at der forinden var truffet beslutning om at afslå sagsøgnernes ansøgninger. Kommissionen accepterede at udvælge en »mindre ideel« ansøger for at kunne give stillingen til den spanske ansøger. Denne beslutning blev begrundet med den »politiske realitet«, som er påberåbt for Retten; betragtninger vedrørende tjenestens interesser, der kunne have været basis for udvælgelse på et »så bredt geografisk grundlag som muligt« i henhold til vedtægtens artikel 27, stk. 1, spillede ingen rolle.
- 97 For så vidt angår stillingen som leder af Direktorat D har Kommissionen forklaret, at Mastracchio allerede den 20. juni 1990 havde fundet for godt at henvende sig til næstformændene Marín og Cardoso e Cunha, hvoraf sidstnævnte på daværende tidspunkt var ansvarlig for personaleanliggender, med et notat vedrørende sin interesse i den opslåede ledige stilling, såfremt eventuelle ansøgninger i medfør af reglerne om forfremmelse ikke blev imødekommet. Disse udtalelser bekræftes ved en skrivelse af 20. juni 1990, der findes i den administrative sagsmappe vedrørende Direktorat D, som Kommissionen har fremlagt.
- 98 Det skal dog bemærkes, at Kommissionen i duplikken har erkendt, at Mastracchio ikke — før sin udnævnelse — havde beskæftiget sig særligt med problemer i

forbindelse med fiskeripolitikken. Den har tilføjet, at hvis en ansøger ud over Mastracchio's profil havde godtgjort at have en sådan særlig kompetence, »kunne han være blevet foretrukket for denne« (s. 14). Kommissionen har således erkendt, at ansøgeren ikke havde særligt kendskab til fiskeripolitikken, hvilket bekræftes ved indholdet af hans personlige sagsmappe, således som denne er forelagt for Retten.

99 Det skal ligeledes bemærkes, at Kommissionen efter opfordring fra Retten til at besvare et spørgsmål om eventuelle mundtlige kontakter med Mastracchio ikke har besvaret dette spørgsmål. Det tilkommer således Retten at bedømme denne omstændighed, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

100 Retten finder i skrivelsen fra Mastracchio et indicium for, at sidstnævntes ansøgning ligeledes blev udarbejdet før afslaget på sagsøgernes ansøgninger den 4. juli 1990. Som det fremgår af ovenstående betragtninger, kan der ikke ses bort fra den politiske betydning for Italien af den pågældende stilling. En stilling som direktør i GD XIV havde før været besat med en italiensk statsborger. Under den mundtlige forhandling har Kommissionens repræsentant under drøftelsen vedrørende besættelsen af den anden stilling gentaget sin bemærkning om »politiske realiteter, som man ikke kan se bort fra«. Disse samstemmende oplysninger viser, at den pågældende stilling blev betragtet som en »italiensk stilling«, selv om der ikke tidligere var blevet etableret kontakt med den italienske regering. Hertil kommer, at Kommissionen ikke har besvaret Rettens spørgsmål om eventuelle mundtlige kontakter med Mastracchio. I betragtning af Kommissionens tavshed på dette punkt og samtlige de øvrige allerede omtalte omstændigheder, finder Retten, at den omhandlede stilling — i lighed med stillingen i Direktorat B — i Kommissionen — var blevet forbeholdt en ansøger, der var statsborger i en på forhånd fastsat medlemsstat. Uden at det var nødvendigt endnu engang at afvente resultatet af gennemgangen af de interne ansøgninger, vidste Kommissionen og Mastracchio allerede i juni 1990, at alene en »italiensk« ansøgning havde mulighed for at komme i betragtning. I overensstemmelse med dette politiske forbehold af stillingen udvalgte Kommissionen en ansøger, hvis kendskab til fiskeripolitikken kunne diskuteres, men som havde det på forhånd fastsatte statsborgerskab. Betragtninger vedrørende tjenestens interesser, som kunne have været basis for et bredt geografisk grundlag i medfør af vedtægtens artikel 27, stk. 1, kom endnu en gang ikke til at spille nogen rolle.

- 101 Under disse forhold bør der ikke ex officio indkaldes vidner, som f.eks. de pågældende generaldirektører eller Kommissionens generalsekretær, hvis forklaringer under alle omstændigheder kun kunne klarlægge detaljerne i de allerede underforståede aftaler. Ej heller er det nødvendigt inden for rammerne af vurderingen af de beviser, som Retten skal foretage, at bedømme forholdene omkring besættelsen af den tredje stilling.
- 102 Det følger heraf, at de kommissionsbeslutninger af 4. og 11. juli 1990, som er sagens genstand, ligeledes er truffet under tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27, stk. 3. Anbringendet om tilsidesættelse af denne bestemmelse må derfor ligeledes tages til følge.
- 103 Herefter, og uden at det er fornødent at tage stilling til de øvrige klagepunkter, som sagsøgerne har fremført inden for rammerne af deres første eller andet anbringende om mangelfuld begrundelse, må der gives sagsøgerne medhold i deres påstande om annullation i det omfang, hvori disse har kunnet tages under påkendelse.

Sagens omkostninger

- 104 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen på alle punkter og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Kommissionens beslutninger af 4. juli 1990 om ikke i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), at besætte de ledige stillinger som direktører i lønklasse A2 i GD XIV, henholdsvis Direktoratene B og D, men at gå videre til en af de følgende faser i proceduren, annulleres, for så vidt de berører sagsøgernes ansøgninger.
- 2) Kommissionens afgørelser af 11. juli 1990 om udnævnelse af Manuel Arnal Monreal og Emilio Mastracchio til direktører annulleres.
- 3) Kommissionens afgørelse af 24. april 1991 om afvisning af sagsøgernes klage annulleres.
- 4) Kommissionen frifindes i øvrigt.
- 5) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Bellamy

Kirschner

Saggio

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. marts 1993.

H. Jung

Justitssekretær

C.W. Bellamy

Afdelingsformand